

*Eu sînt mic,
nu ştiu nimic...*

Ce vă pot eu spune? Parcă dumneavoastră nu ştiţi cum merge treaba? E adevărat că nu răspundeţi numai de teatrul nostru, dar sînt atîţia ani de cînd avem şansa, ca să spun așa, să ne îndrumaţi... Ce vă pot eu spune? Eu sînt mic, nu ştiu nimic, eu îmi văd de rolurile mele, puşine, cîte sînt, îmi văd de familie, am griji, am greutăţi, cum e şi problema schimbului de locuinţă, pentru care am venit la dumneavoastră, să mă ajutaţi. Mă ajutaţi?

Ce vă pot eu spune? M-aţi întrebat cum merge treaba. Merge chiar bine. Mai şchioapătă cîte ceva, pe ici, pe colo, mai scîrbiie, se mai poticneşte, dar merge. Repertoriul e bun, spectacolele, la fel, le ştiţi, publicul vine, colectivul e unit, directorul ştie ce vrea, așa că, în general... Sigur, mai sînt şi nemulţumiri, unde nu sînt? Dar nu eu sînt cel mai în măsură..., eu sînt mic... Directorul, cum să vă spun, e pus pe fapte mari, cel puşin, așa se arată. Eu îl văd rar, nu vine la repetiţii, nici la spectacole nu l-am prea văzut, stă în biroul lui, are probleme, plan, piese noi, angajări, turnee. Fiindcă veni vorba, ce ne trebuia nouă piesa asta pe care aţi vizionat-o alaltăieri? Mie, vă spun drept, mi-a lăsat un gust amar. Poate greşesc, nu? Dobrică e bun, face rolul, are priză. Nevastă-sa, în schimb... Ce ne trebuiau nouă soţii Dobrică? Nu se mai găsea

unul ca el, fără nevastă? Ia să se fi anunţat concurs, cum e legea, nu cu scrisori, nu cu telegrame, nu cu aranjamente. Așa a făcut şi cu Vasluianu. Pleacă de la Iaşi, cum pleacă, şi-l ia directorul nostru în braţe, îi dă cele mai bune piese, să le întorcă el cu josu-n sus, iar Virlan, care are douăzeci şi cinci de ani de meserie, pune numai piesulele pentru deplasări. E drept? Nu zic, Vasluianu e talentat, a luat şi premiul A.T.M., dar ne-a înnebunit pe toţi cu experimentele lui, cu spiritul lui de echipă. Care spirit de echipă? De gaşcă, nu de echipă, că şi-a adunat în jur pe toţi..., şi noi, oa-

mărunte, care vă mai scapă, după cum e şi normal. Dumneavoastră ne-aţi felicitat că am pus piesa aia bulgărească. Bună, nu zic nu, adevărată, curajoasă. Dar ştiţi cine a tradus-o? Bercescu, despre care se spune că ar fi logodnicul secretarei noastre literare. Vedeaţi combinaţia? Dumneavoastră ne-aţi încurajat să-l aducem pe Arion de la Bucureşti, să pună Othello. A pus el Othello, dar a făcut şi decorurile, a semnat şi afişul, a pus un spectacol şi la păpuşi, cu decoruri cu tot. Şi a plecat cu un sac de bani, dacă nu... că așa spune lumea... Mă rog, eu nu mă bag, eu sînt mic, dar e bine să cunoaşteţi toate dedesubturile. Ca să ne ajutaţi. Să merge treaba bine. Să nu mai plece oamenii de la noi. Cum a plecat Plămadă-Acileni. Păi, de ce a plecat el? Fiindcă nu juca. Şi de ce nu juca? Nu era un actor bun? Ba era, uite, acum ne lipseşte. Dar nu juca, fiindcă nu voia directorul să-i dea să joace, să-l facă să plece, să-i rămînă garsoniera, pentru amărîta aia de absolventă, că-i topit după ea. Mă rog, ar mai fi multe de spus, dar văd că vă reţin. E adevărat, n-am folosit eu un ton prea, cum să spun, prea encomiastic, vorba cuiuva, eu v-am spus ce mă doare, ce ne doare pe toţi, că pe cele bune le ştiţi. Dumneavoastră, care sînteţi ce sînteţi, vedeţi lucrurile altfel, în mare, în ansamblu, în perspectivă. Eu sînt mic, nu ştiu nimic...

Semnal

menii de bază... Uite că m-am aprins. Dar mă doare cînd nu merge treaba. Fiindcă, nu merge. Dacă nu punea Virlan Sosesec diseară, să desfunde mahalalele, eram în plop cu planul. Ce folos că luăm diplome pe la festivaluri, că ne laudă presa? Dacă n-ar fi abonamentele... Mă rog, eu sînt mic, n-ar fi cazul să am păreri, dar fiindcă m-aţi întrebat, îmi descarc sufletul. Cui să-l descarc? Cui să-i spun oful, dacă nu dumneavoastră? Dumneavoastră, care ne ajutaţi, care ştiţi totul. Deşi, sînt lucruri, e drept,